

TEMA

Kendt og frikendt i Jesus

PERSONLIG BERETNING OM ET SKIFTE
FRA HERLIGHEDSSTEOLOGI TIL ÆRLIGHEDSSTEOLOGI

AF MAGNUS PERSSON. OVERSAT AF NOA SZILAS

Bag den selvsikre facade kæmpede jeg en ustandselig kamp mod uvisheden og forsøgte at vinde anerkendelse gennem synlige resultater.

Magnus Persson, f. 1973

Præst og inspirator i
Evangeliska Fosterlands-
Stiftelse, Sverige
mp@reforma.net

Hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv” (Matt 16,26)?

Ordene fra Jesus ramte mig med stor alvor. På trods af at mange betragtede mig som fremgangsrig i min tjeneste som prædikant og præst, var jeg kommet til et vendepunkt i mit liv.

Jeg stod i spidsen for en voksende menighed og prædikede til store konferencer rundt om i verden. Men bag den selvsikre facade kæmpede jeg en ustandselig kamp mod uvisheden. I et forsøg på at opnå vished stræbte jeg efter at vinde anerkendelse gennem store resultater – og derigennem blive betragtet som retfærdig i både Guds, mine egne og menneskers øjne.

Selvom mange i et eller andet omfang mødte evangeliet gennem menighedens arbejde, blev vi selv mere og mere sekulariserede. Vores sto-

re og vilde events gav imponerende, men kortsigtede resultater. Den velgennemtænkte stil, vi havde lagt, for at så mange som muligt skulle tiltrækkes af kirken, havde alvorlige bivirkninger. Vi havde skabt et miljø, som i længden hverken gavnede evangeliets forkyndelse i verden eller indvirkningen på vores eget liv. I virkeligheden var det lige netop evangeliet, der blev forvrænget og gik tabt.

Spørgsmålene omkring de skæve sider af mig selv og motiverne bag mit engagement nagede mig inderst inde. Gud var blevet reduceret til en resurse, et middel til at opnå egne mål og få fremgang. Vi havde et stort fokus på at sænke dørtærsklerne og gøre porten så bred, at så mange mennesker som overhovedet muligt kunne vindes.

Det blev en slags retfærdiggørelse for mig selv, at så mange nye mennesker kom til vores kirke,

og at vi nåede så store resultater. Et falsk grundlag for min tryghed og identitet.

Nåde – midt i syndens daglige plage

Jeg blev fortsat forfulgt af en plagende uvished og min egen utilstrækkelighed. Jeg tjente Gud intensivt. Men ligesom Kain var det, som om ”mit offer” ikke var Gud til behag, og ”mit blik blev mørkt” (1 Mos. 4,5).

I min desperate søgen efter teologisk fordybelse begyndte jeg at læse Luther intensivt. Det var, som om jeg endelig fandt det, jeg knap turde håbe på. Selvom jeg havde mange års erfaring som forkynder, havde jeg intet teologisk klarsyn over grunden til min retfærdighed over for Gud.

Gennem Luthers tekster blev jeg ramt af varmen fra evangeliets lys. Jeg kunne ikke få nok. Alt andet blev mindre betydningsfuldt. Jo mere jeg læste, desto mere blev jeg draget mod lyset. Alle i min omgangskreds måtte konstant lægge øre til det nyeste, jeg havde læst og lært.

En af mine mere teologisk velbevandrede tilhørere spurgte mig, om jeg havde læst den svenske ”mini-Luther”? Han hentydede til C.O. Rosenius og gav mig en kort introduktion til ham. Den første tekst, jeg kom i besiddelse af, var *Syndens daglige plage*¹. Da jeg læste teksten, råbte jeg spontant af begejstring – det var ren og skær befrielse!

I mødet med Rosenius fik jeg hjælp til at identificere min egen kamp og finde trøsten dér, hvor han selv fandt den. Åbent og ærligt udlægger han den befriende indsigt i, hvad det indebærer at være både menneske og kristen, synder og retfærdig på en og samme tid.

Lov og evangelium

Rosenius praktiserer den lutherske skelnen mellem lov og evangelium med sjælesørgerrisk præcision og stor relevans. Han følger reformatorerne prædikemønster med ret adskillelse af lov og evangelium: både Guds hellighed og Guds barmhjertighed, hvad Gud kræver, og hvad han skænker.

Denne forkyndelse blotter hjertets inderste fordærv og skaber et ”marked” for evangeliet.

På trods af at mange betragtede mig som fremgangsrig i min tjeneste som prædikant og præst, var jeg kommet til et vendepunkt i mit liv

Det bliver tydeligt, at loven altså ikke er givet som grundlag for salighed eller noget, som skal forbedre os, men tværtimod give os indsigt i, at vi er dårligere stillet end først antaget. Loven afdækker vores synd, og at vi står skyldige over for Gud.

Det er udelukkende for syndere, at evangeliet bliver gode nyheder. Derfor bliver kirken nødt til at lære at tale hensigtsmæssigt om både synd og nåde; ellers går evangeliet, kirkens egentlige skat, tabt.

”Når mange ikke spørger efter Kristus og ikke synes, at de behøver hans retfærdighed, så beror det på, at de aldrig rigtig har lært synden at kende. Derfor forlader de sig på at forbedre lidt småting hist og her, men de har aldrig opgivet håbet på sig selv, og derfor har Kristus aldrig været deres ultimative trøst. De er stoppet op på halvvejen, det blev hverken til mere eller mindre, og den levende tro udeblev” (Rosenius).

Det var også min personlige erfaring, og det skulle vise sig, at jeg delte den med mange andre.

Fake news eller good news?

Der findes en måde at tale om synden på, som er moraliserende, som forkaster mennesker og gør dem skamfulde. Sådanne prædikener handler først og fremmest om ydre markører, der beskriver accepteret adfærd. Men de når aldrig ned til alvoren omkring syndens fordærv og får derfor ikke afsløret det virkelige problem: hjertets afvisning af Gud. Derfor bliver det mest en prædiken om at tage sig sammen og arbejde hårdere på sin egen frelse.

Hos Rosenius finder jeg derimod en prædiken

Om Magnus Persson

Magnus Persson har foretaget en bemærkelsesværdig rejse fra pinsepræst til evangelisk-luthersk præst. Det har vakt opmærksomhed i flere kirkelige medier. Han har siden skrevet bøgerne *Kristi kyrka – om kyrkans kännetecken* og *Som ringar på vattnet – nådens rörelse från förtvivlan till förvandling*. Hver uge taler han i podcasten *Re:formera Podden* med gæster fra hele det kirkelige landskab.

Kirken bliver nødt til at lære at tale hensigtsmæssigt om både synd og nåde; ellers går evangeliet, kirkens egentlige skat, tabt

om synden, som aldrig bliver fejlagtigt moraliserende. Den udskammer ikke, men giver derimod indsigt i menneskets penible situation i forhold til synden.

Nogle mener, at det reformatoriske menneskesyn er alt for dystert og pessimistisk, men for mig blev det befriende realistisk; rensset for illusioner af, hvad det kristne liv indebærer, men samtidig fyldt af barmhjertighed og muligheder.

I visse sammenhænge dyrkes derimod et falsk idealbillede om, hvad et kristent menneske er og bør være. Det leder aldrig til virkelig frihed, men derimod til en stående fordømmelse. For når man ikke ser tydelige tegn på Guds indgriben i sit liv, men kun ser alle de gange, hvor man kommer til kort, så taber man hurtigt både kraften og lysten. Denne herlighedsteologi bliver "fake news" i stedet for "good news".

Rosenius sammenfatter essensen således: "Mange synes, at de med lovens hjælp lykkes ganske godt med at blive gode og prægtige. Derfor handler deres sang ikke om det slagtede lam. De synger hellere om deres eget fromme og hellegliv. De taler helst om, hvordan vi bør være og leve. Alt kredser omkring 'os' og 'vort'. Dette vidner blot om, at de ikke har oplevet at komme til kort med, hvad de selv har gjort. De har ikke al deres ære i Kristus."

Kendt. Frikendt. Anerkendt.

Ethvert menneskes dybeste længsel er at være helt igennem kendt og samtidig fuldstændigt anerkendt. På samme tid er menneskets største rædsel lige netop at være helt igennem kendt, eftersom vi frygter, at vi ikke er gode nok.

Her kommer de gode nyheder i form af lov og evangelium. Ud fra loven er vi utilstrækkelige²,

men i evangeliet bliver vi frikendt. Eftersom evangeliet tilregner os Kristi retfærdighed, står vi nu fuldt anerkendte i Kristus (Rom 8,1-3).

Kristendommen kredser omkring dette ene centrum: Kristus døde på korset, så vi kunne få syndernes forladelse. Derigennem bliver den ugudelige erklæret retfærdig. Det sker af nåden alene, gennem troen alene og alene på grund af Kristi gerning. Forsoningen med Gud er fuldbragt, og derfor lyder de gode nyheder: Du er forsonet med Gud i Kristus Jesus! Derefter må du tro på og have tillid til, at din egen fromhed hverken kan gøre til eller fra. Så kan du leve som både fri og from, men ikke fordi du er fejlfri.

I dag lever jeg befriet gennem nådens underfulde gave midt i syndens daglige plage. Helt igennem kendt. Fuldstændigt frikendt. Fuldstændigt anerkendt. Uden frygt for at dumpe³. Min vished bygger ikke længere på, hvad jeg har gjort for Gud, men på, hvad Gud har gjort for mig og givet til mig i Kristus Jesus. Han er løsesummen for min sjæl! Kristus er min retfærdighed.

Mine præstationer kan ikke give mig retfærdigheden fra Gud eller gøre den større. Mine synder kan ikke forhindre den eller gøre den mindre. Derfor råber jeg af fryd med Paulus: "... på grund af ham har jeg tabt det alt sammen [alt det, jeg før regnede som vundet], og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men med den, der fås ved troen på Kristus, retfærdigheden fra Gud grundet på troen ..." (Fil 3,8f).

Jeg er dybt taknemmelig for dette befriende evangelium om Guds vidunderlige nåde. Det er tilsyneladende desværre stadig kirkens bedst bevarede hemmelighed. ■

1 Titlen på et bind i en svensk samling af Rosenius-tekster.

2 På svensk er der et ordspil mellem *utilstrækkelig* (underkända) og *frikendt*.

3 På svensk er der et ordspil mellem *kendt*, *frikendt*, *anerkendt* og *at dumpe* (bli underkänd).